

(Αναδημοσίευση από την εφημερίδα Ροσινάντε, τεύχος Αυγούστου 2015)

του **Δημοσθένη Χριστόπουλου**

Πριν καμιά δεκαριά χρόνια, σε μια περίοδο που η έννοια της οικονομικής κρίσης δεν υπήρχε ούτε καν σαν υποψία και που η ταξική πάλη δεν είχε τα επιτακτικά και τόσο συγκρουσιακά χαρακτηριστικά που η ίδια η πραγματικότητα της δίνει τώρα, είχε ξεκινήσει για μερικές μέρες ένας άτυπος καυγάς ανάμεσα στις συνδικαλιστικές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ με αυτές του ΚΚΕ. Συγκεκριμένα, το συνδικαλιστικό τμήμα του νυν κυβερνώντος κόμματος είχε κατηγορήσει το ΠΑΜΕ πως με τις τακτικές του, φιρί φιρί το πάει να διασπάσει την ΓΣΕΕ. Το ΠΑΜΕ, προσβεβλημένο από αυτή την κατηγορία, απάντησε αμυντικά λέγοντας ότι ποτέ δεν ήταν και δεν πρόκειται να είναι στην λογική του, μια διασπαστική αντίληψη. Εκείνο το περιστατικό ανάμεσα στις δυο μεγάλες δυνάμεις της Αριστεράς είναι μάλλον ενδεικτικό του γιατί σήμερα η εργατική τάξη έχει ξεμείνει με την ΓΣΕΕ. Η ιερότητα της μιας και μοναδικής συνδικαλιστικής οργάνωσης που κατά έναν παράδοξο τρόπο ταυτίστηκε με την ενότητα της τάξης και όχι με τον εγκλωβισμό της, ήταν τόσο ισχυρή που η Αριστερά όχι απλά δεν σκεφτόταν πως πρέπει να επιχειρήσει την απεμπλοκή της από τους γραφειοκράτες και τους κρατικοδίαιτους συνδικαλιστές αλλά απολογούταν και κάθε φορά που κάποιος την κατηγορούσε για κάτι τέτοιο.

Η χρυσή κινηματική περίοδος ανάμεσα στο 2008 και το 2012, περίοδος που η Ελλάδα ήταν η χώρα με τις περισσότερες απεργίες στην Ευρώπη με διαφορά, περίοδος κατά την οποία το ρεκόρ της μεγαλύτερης μεταπολιτευτικής απεργιακής διαδήλωσης έσπαγε από απεργία σε απεργία, δεν στάθηκε ικανή να αφήσει πίσω της το «τέρας» της ΓΣΕΕ. Με εξαίρεση κάποιες μειονοτικές φωνές (και η Αναρχοσυνδικαλιστική Πρωτοβουλία Ροσινάντε μπορεί να περηφανεύεται πως ήταν μια από αυτές), το συντριπτικά μεγαλύτερο κομμάτι του οργανωμένου εργατικού κινήματος απέφυγε να ανοίξει μια συζήτηση για τον διαχωρισμό από την ΓΣΕΕ. Και αυτό καταρχήν, γιατί οι προτεραιότητες φαίνονταν να επικεντρώνονται στην πολιτική κεφαλαιοποίηση της ταξικότητας που επικρατούσε εκείνη την στιγμή (και όχι στην οργάνωση της ίδιας της ταξικότητας) και κατά δεύτερον γιατί η ψευδαίσθηση ενός είδους «μεταρρύθμισης» της ΓΣΕΕ ως αποτέλεσμα του γενικότερου κοινωνικού κλίματος

φάνταζε μια πιο εύκολη υπόθεση. Όμως, η αντίφαση της συνύπαρξης μιας δυναμικής κίνησης από την πλευρά της εργατικής τάξης με μια κρατικοδίαιτη και γραφειοκρατική συνομοσπονδία ήταν δεδομένο πως δεν θα μπορούσε να κρατήσει για πολύ.

Ο απεργιακός οργασμός έδωσε την θέση του στην απόλυτη νηνεμία, η εργατική τάξη στράφηκε σε πολιτικές λύσεις για τα ζητήματά της. Η ΓΣΕΕ άλλαξε όντως χαρακτήρα όπως διατείνονταν τόσοι και τόσοι που έβλεπαν ως βλαβερή μια διασπαστική κίνηση απέναντί της. Μόνο που άλλαξε χαρακτήρα προς το ακόμα χειρότερο. Για την ακρίβεια, νεκρώθηκε. Έτσι κι αλλιώς, ήταν άχρηστη για όλους. Άχρηστη για την εργατική τάξη που μέσω αυτής δεν μπορούσε ούτε να διεκδικήσει ούτε να υπερασπιστεί τίποτα. Άχρηστη για τους εργοδότες που σε αυτές τις νέες εποχές δεν χρειαζόντουσαν καμία ενδιάμεση εκτονωτική βαλβίδα ανάμεσα σε αυτούς και τον κόσμο της Εργασίας. Και ξαφνικά, από εκεί που είχαμε ξεχάσει ότι υπάρχει, η ΓΣΕΕ επανεμφανίστηκε στην πιο ταξικά πολωμένη περίοδο των τελευταίων πολλών χρόνων. Την εβδομάδα που προηγήθηκε του δημοψηφίσματος.

Εν μέσω μιας κολασμένα ταξικής κατάστασης, με το «Ναι» και το «Όχι» να έχουν σχηματοποιήσει δυο ταξικότατα στρατόπεδα, η ΓΣΕΕ εξέδωσε μια ανακοίνωση που όταν την πρωτοείδαμε αναρωτιόμασταν για το αν πρόκειται για κάποια τρολιά του διαδικτύου ή αν όντως η ξεφτίλα της έχει φτάσει σε τέτοια επίπεδα που της είναι αδύνατον ακόμα και να τηρήσει τους τύπους. Την στιγμή που μέσα στους χώρους εργασίας τα αφεντικά χρησιμοποιούσαν το δημοψήφισμα για να εξαπολύσουν απειλές περί απολύσεων, η ΓΣΕΕ μιλούσε ενάντια στον «εθνικό διχασμό». Ενώ τα εργοδοτικά λοκ άουτ πραγματοποιούνταν το ένα μετά το άλλο, η ΓΣΕΕ τοποθετούνταν με αγωνία για την «ευρωπαϊκή προοπτική» της Ελλάδας. Η ανακοίνωση αυτή δεν ήταν τίποτα άλλο πέρα από τον οριστικό ενταφιασμό της και μέσα στο κλίμα που επικρατούσε κοινωνικά εκείνη την στιγμή, η οριστική απονομιμοποίησή της στα μάτια του κόσμου της Εργασίας.

Η αποκάλυπτα φιλοεργοδοτική στάση της ΓΣΕΕ, η οποία πλέον δεν έχει την ανάγκη να τηρεί ούτε καν τα προσχήματα, είναι αποτέλεσμα της οριστικής αποσυρσής της από κάθε ζήτημα της εργατικής τάξης τα τελευταία χρόνια. Δεν έχει καν μια κατ' επίφαση παρουσία. Κάποτε η ΓΣΕΕ ήταν η προβληματική συνδικαλιστική μας συνομοσπονδία που χρησίμευε μόνο για να καλεί βαριεστημένα καμιά απεργία μετά από πιέσεις. Πλέον δεν είναι καν αυτό. Η εργατική τάξη δεν έχει συνομοσπονδία. Έχει απλά ένα κλουβί που δεν της επιτρέπει να διευρύνει την οργάνωσή της.

Μια συζήτηση στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος αναφορικά με το πως ο κόσμος της Εργασίας μπορεί να απεξαρτήσει τις δυνατότητές του από το τερατούργημα της ΓΣΕΕ είναι

πιο αναγκαία από ποτέ. Πλέον δεν τίθεται ως κομμάτι κάποιας υποκειμενικής στρατηγικής αλλά ως αναγκαία προϋπόθεση για την όποια δράση του εργατικού κινήματος. Και φυσικά, αυτή η συζήτηση δεν μπορεί να ανοίξει μέσα σε ένα θεωρητικό πλαίσιο αλλά ταυτόχρονα με μια προσπάθεια οργανωτικής αναβάθμισης των δομών αγώνα που υπάρχουν αυτή τη στιγμή.

Ο συνδικαλιστικός ύπνος που τα τελευταία χρόνια χαρακτήρισε την αδυναμία της εργατικής τάξης να απαντήσει ως τέτοια στην επίθεση που βιώνει γέννησε σχεδόν αυθόρμητα μια σειρά από νέες οργανωτικές προσπάθειες, οι οποίες μπορεί να λειτούργησαν αποσπασματικά (δεν θα μπορούσαν να λειτουργήσουν και αλλιώς άλλωστε) αλλά κουβαλάνε στο εσωτερικό τους την σπίθα του αγώνα και την προοπτική μιας άλλης συνδικαλιστικής οργάνωσης. Εργατικές λέσχες, λαϊκές συνελεύσεις και άλλες τοπικές πρωτοβουλίες με ταξική κατεύθυνση, συνελεύσεις εργαζομένων, διακλαδικές εργατικές συλλογικότητες, μονοθεματικές συντονιστικές πρωτοβουλίες, όλοι όσοι κράτησαν μικρά ανοιχτά μέτωπα το προηγούμενο διάστημα, σήμερα πρέπει να κάτσουν στο ίδιο τράπεζι μαζί με τα σωματεία, να συζητήσουν, να συμπορευτούν, να δράσουν από κοινού. Και μέσα από αυτή την μόνιμη συνύπαρξη να οικοδομήσουν σταδιακά την εργατική δομή που θα αποτελέσει τον οργανωμένο συνδικαλιστικό πόλο της τάξης: μια νέα (πραγματικά) συνδικαλιστική συνομοσπονδία.

Η ΓΣΕΕ τελείωσε, η οργάνωση της τάξης τώρα ξεκινάει...

**Μέλος της κλαδικής Μ.Μ.Ε. της Α.Π. ΡΟΣΙΝΝΤΕ)*